Πήγαινε κι εσύ...

Τυχερός όποιος αποφασίσει να ζήσει τούτο δα το καλοκαίρι χωρίς το βουητό, το άγχος, το νέφος,την απανθρωπιά της μεγάλης πολιτείας. Οποιος ξεχάσει την Εφορία, τα δάνεια, τις τράπεζες, τις υποχρεώσεις, τους πολιτικούς, τα πολιτικά, την παγκοσμιοποίηση, τους αρχιερείς της που βάλθηκαν με κίνητρο το οικονομικό όφελος, να ισοπεδώσουν κράτη, έθνη, ιστορίες, πολιτισμούς, γλώσσες, θρησκείες.
Τυχερός όποιος πει όχι στην ψυχοφθόρα καθημερινότητα, όποιος κοντολογίς σπάσει τις αλυσίδες και πετάξει προς την ελευθερία του χωριού.
Με τη φυγή όμως, δε θα κερδίσει πολλά, αν κουβαλήσει μαζί του τον τρόπο ζωής και τις συνήθειες της πόλης.

Αυτά πρέπει να τα ξεχάσει αν θέλει να ζήσει την ευχαρίστηση που έχει αρχή τη συναίσθηση ότι μπορεί να απαρνηθεί τις παγιωμένες αστικές συνήθειες και να ζήσει με τις ελλείψεις.
Πρέπει στο χωριό να στερηθεί από αυτά που δίνει η μεγάλη πολιτεία και τα οποία εντούτοις δεν κάνουν τον άνθρωπο ιδιαίτερα ευτυχή.
Συμβαίνει το αντίθετο. Ο άνθρωπος που τα 'χει όλα, είναι περισσότερο δυστυχισμένος παρά ευτυχισμένος, γιατί δεν περιμένει και δεν αποκτά τίποτε καινούργιο.
Όποιος πάει στο χωριό λοιπόν ας προσπαθήσει να ζήσει όπως παλιά. Ας χορτάσει την μοναξιά με μια καλή παρέα. Την πείνα με ψωμί κι ελιά. Τη δίψα με το τρεχούμενο νερό της πηγής. Ας αφήσει το αυτοκίνητο κι ας χρησιμοποιήσει επιτέλους τα πόδια του.
Ας κουβαλήσει στον πλάτη ένα σακούλι με ψώνια, όπως παλιά. Και τότε θα καταλάβει πόσο σημαντικά είναι όλα αυτά που θεωρούσε ξεπερασμένα και άχρηστα.
Έχοντας κατά νου όλ' αυτά, αποφάσισε και πήγαινε κι εσύ στο χωριό, στην εξοχή, στη φύση, και προσπάθησε να ζήσεις αληθινά, όπως ζούνε αυτοί που δεν ξεμυαλίστηκαν από τα θέλγητρα της πολιτείας, κι έμειναν, κι έζησαν και ζούνε στα πατρογονικά χώματα.
Εκεί, και την υγεία και την ηρεμία σου θα ξαναβρείς και θα διαπιστώσεις ότι αυτά που πίστευες οτι αποτελούν στοιχεία καλοπέρασης και... προηγμένου τρόπου ζωής, δεν είναι τίποτε περισσότερο από παράγοντες που καλλιεργούν το άγχος, την αγωνία, την αβεβαιότητα, το φόβο, παράγοντες που υποσκάπτουν τελικά και την υγεία.

Πήγαινε λοιπόν κι εσύ στο χωριό, αν είσαι από τους τυχερούς και έχεις δικό σου χωριό.

Ανέβα στα βουνά, κατέβα στους κάμπους, κολύμπησε στη θάλασσα, δροσίσου στις πηγές και στα ποτάμια του.

Μάσε ρίγανη, τσάι Τσαμαντιώτικο, άλλα βλαστάρια και βότανα.

Μάσε ακόμα σύκα, απίδια, μύγδαλα, καρύδια, σταφύλια. Κι αν δεν έχεις δικά σου, δε χάθηκε ο κόσμος. Απλωσε με προφύλαξη το χέρι και κλέψε, ο πρωτος η ο τελευταίος θα' σαι! Κι αν σε δει και σε χουγιάξει ο νοικοκύρης, μη στεναχωρηθείς, γιατί εσύ έχεις προλάβει να γυρίσεις στα παλιά. Έχεις προλάβει να γίνεις μικρό παιδί και να ζήσεις αξέχαστα βιώματα, όχι υποχρεωτικά ευτυχισμένα... Λίγο το 'χεις αυτό;

Αμε στο χωριό σου λοιπόν και προσπάθησε να τα ζήσεις όλα. Ανοιξε την ψυχή σου και φχαριστήσου τον γλυκύτατο ήχο της καμπάνας και όλα τα άλλα ιδιαίτερα ακούσματα του χωριού, μέρας και νύχτας, Φχαριστήσου τις μοσχοβολιές.

Θαύμασε τον γυαλιστερό ουρανό του χωριού, με τους ποταμούς των ολόφωτων αστεριών. Ανοιξε τα πνευμόνια σου και ρούφηξε αχόρταγα τον καθαρό αέρα.

Κι αν κάποια στιγμή αισθανθείς τσούξιμο στα μάτια, μην ανησυχήσεις. Το προκαλεί κάποιο δάκρυ που γύρευε για ποιο λόγο διαλέγει τέτοιες στιγμές για να γεννηθεί κι ανεβαίνει μετά σιγά- σιγά, φτάνει στα μάτια κι από κει στα μάγουλα...

Κώστας Σπυρόπουλος
Αύγουστος 2003

Πηγή: Εφημερίδα τα ΝΕΑ της Επαρχίας Φιλιατών